

ALDOŠA REBOLJ / ARHIVA IGARA

DUBROVAČKE LJETNE IGRE Euripidova tragedija na Lovrijencu

Medeja

Patrijarhat dug tri tisuće godina razbili su Alma Prica isklesanog tijela i briljantni Livio Badurina

Ovo je predstava koju treba gledati nekoliko puta, zbog svih Pandurovih umjetničkih zamki i udica - i to joj je velika prednost

Denis Derk
denis.derk@vecernji.net

Euripidova "Medeja" u režiji Tomaža Pandura i u prijevodu Lade Kaštelan izvedena na tvrđavi Lovrijenac pretvorila se u prvorazredni umjetnički doživljaj. Istina, oni koji su očekivali klasičnu predstavu u kojoj će glumci uzvišeno recitirati Euripidove stihove mogli su biti razočarani. Pa slovenski kazališni čarobnjak u ovoj je "Medeji" uz sestru Liviju bio scenarist, Darko Lukić Euripida je adaptirao, a dramaturginja je bila spomenuta

Livija. Što je tu onda moglo ostati od klasičnog u stihu zarobljenog Euripida?

Instalacija ili film

Pandur je autoritativno ženski zbor pretvorio u muški, izbacio uloge dadilje i tutora te postarao Medeijine sinove. I publici priuštio predstavu koja je na mahove bila čudesno lijepa likovna instalacija, a na mahove precizno režiran film koji se odvija pred vašim očima bez rezova, montaže, ponavljanja. Bez pogreške, s nevjerojatno mnogo ideja, metafora, iznenađenja, refleksija, citata... U takvom pandurovskom kotlu kojemu je Lovrijenac upravo idealna scena Alma Prica morala je pobijediti, nadglasati i razotkriti čitav je-

dan tri tisuće godina dugi društveni patrijarhat. U čemu je i uspjela, zahvaljujući snazi svog isklesanog tijela i svojoj dubinskoj ženskoj krhkosti. Ali imala je i jednog snažnog saveznika, upravo briljantnog Livija Badurinu u izmaštanoj ulozi čuvara zlatnog runa koji u cijeloj predstavi ne kaže ni riječ, a dobiva pljesak na otvorenoj sceni. Badurina je čvrsta veza ove predstave, a onda i umjetnosti same s vječnošću. Pandura u ovoj dubrovačkoj inačici "Medeje" nije previše zanimao pragmatični Jazon kojeg je decentno odigrao Bojan Navojec, kao ni getsbijevski Egej u interpretaciji Damira Markovine. Više su ga zanimali sinovi za koje je u izvrsnoj izvedbi Roma-

na Nikolića i iznimno muzikalnog Ivana Glowatzkyog izborio mnogo više prostora i slojeva nego što im je namijenio Euripid.

Više dimenzija i gledanja

Naravno, pljesak zaslužuju i svi vrlo zlokobni, poslušni Argonauti i Korinčani Petar Cvirn, Andrej Dojkić, Tomislav Krstanović, Ivan Magud, Ivan Ožegović, Adrian Pezdirc, Kristijan Potočki i Jure Radnić koje je Pandur maksimalno opteretio. Predstava je to s više dimenzija, koja se može gledati više puta jer sve Pandurove zamke i udice teško je u jednom pokušaju ispratiti čak i pogledom oka, a kamoli povezati u cjelinu. No, to je Pandurova prednost, nikako ne i mana.

Videoprojkcije na tvrđavi toliko su savršene da varaju oko

Pandurovskom umjetničkom kotlu upravo je Lovrijenac idealna pozornica

Livio Badurina ne izgovori ni riječ, ali dobiva pljesak na otvorenoj sceni